

да си припомни ни единъ рицаръ, чийто оръженосецъ да е яздилъ на магаре.

Най-сетиѣ донъ Кихотъ разрѣши и този главолсменъ въпросъ: при първата срѣща да отнеме отъ побѣдения рицарь коня му и да го прѣдаде на своя оръженосецъ.

Една зарань донъ Кихотъ и Санчо Пансо, безъ да се обадятъ никому, излѣзоха на путь.

— Само не забравяйте острова, господинъ рицарю, — се обѣрна къмъ донъ Кихотъ оръженосецътъ му.

— Не островъ, а кралство ще ти дамъ да управлявашъ, — му каза донъ Кихотъ, — имай само търпѣние.

— Значи, тогава жена ми ще биде кралица, а дѣцата ми — принцове?

— Разбира се.

— Пѣкъ азъ се съмнѣвамъ. Чини ми се, че и дѣждъ отъ кралски корони да завали, ни една отъ тѣхъ не ще падне на главата на жена ми. Да е графска корона — възможно, но кралска . . . .

— Всичко зависи отъ Бога, — отговори рицарътъ.

VII.

За успеха на храбрия Донъ-Кихотъ въ страшното и нечувано приключение съ вѣтърните мелници.

Разговаряйки така, донъ-Кихотъ и оръженосецътъ му съгледаха отдалечъ тридесетъ или четиредесетъ вѣтърни мелници.

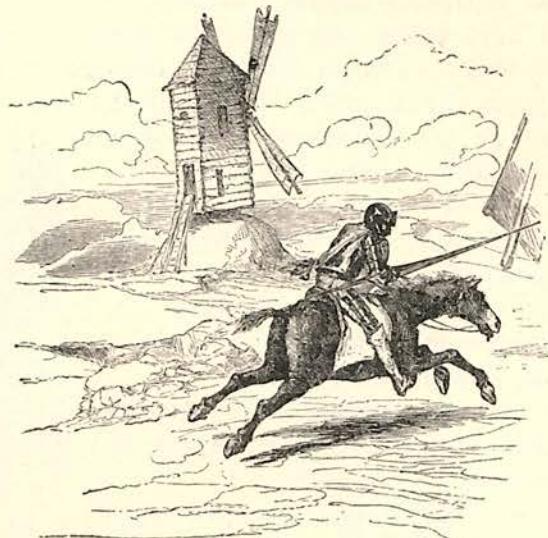
— Приятелю, Санчо, — извика донъ-Кихотъ — виждашъ ли, че сѫдбата ни покровителствува! Виждашъ ли ония тамъ страшни

великаны? Тѣ сѫ повече отъ тридесетъ: но това не важи, азъ ще нападна тия горди неприятели на Бога и на човѣцитетъ. Съ плячката отъ тѣхъ ние ще забогатѣемъ; ние имаме право

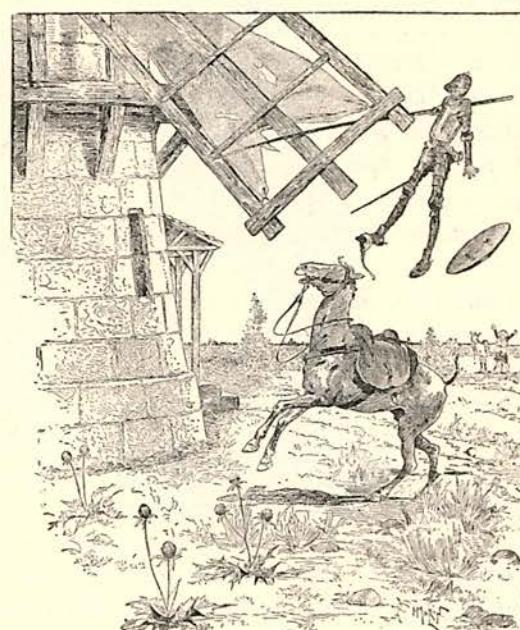
на това, понеже е полезно да се очистюва земята отъ такива пакостници.

— Какви великаны? — запита Санчо Пансо.

— Та нема не видишъ, — посочи донъ-Кихотъ — ей тамъ ония съ тия огромни ржци, които сѫ дѣлги около двѣ мили?

— Пазете се, господарю; това сѫ вѣтърни мелници; а онуй което ви изглежда като ржци,

не е друго освѣнъ тѣхните крила, които се движатъ и въртятъ отъ вѣтъра.

— Ахъ! бѣдниятъ ми приятелю, ето вижда се добрѣ, че ти не си опитенъ въ приключе-